

## Васкрс у Аргентини: Љубав православна из провинције Чако и Града скулптура



Звук црквених звона одзвањао је готово целом Јужном Америком. Најрадоснији хришћански празник – Васкрс свечано је прослављен и у свих седам парохија Српске Православне Цркве и три манастира у Аргентини. У најмлађем храму, у провинцији Чако, светој Литургији је присуствовао и велики број оних који су спознају вере пронашли у православљу и сада су у процесу који претходи крштењу.

– Православље није присиљавање, православље је љубав, поручује Александар Миловић, бивши професионални кошаркаш који је играо са више НБА звезда, а данас, промишлом Божјим презвитер храма Свете Тројице у Резистенцији, месту са највише уметничких дела на отвореном због чега га називају и Градом скулптура. – Васкрс у Аргентини се прославља на веома специфичан начин. Многи људи који нам долазе могу да осете чари православља и практично се осете као да се налазе у Београду, Новом Саду, Цетињу или Подгорици”, истиче у разговору за Интернет портал РТС презвитер храма Свете Тројице у Резистенцији Александар Миловић.

Открива да је ове године Васкршња Литургија била посебна зато што је

присуствовао и велики број оних који би да пређу у православље. – Имамо доста њих који присуствују светим Литургијама, а који су католици, друге вероисповести и људи који нису крштени, нити припадају било којој Цркви или имају било коју веру. На моје питање шта их је довело код нас кажу: Потрага за Богом. Хоћемо да имамо веру, јер без вере немамо путоказ у животу и осећамо се празно – прича Миловић. Објашњава да је већина новопридошлих пронашла преко друштвених мрежа и активности Српске Православне Цркве у Јужној Америци. – Желе да упознају и осете нешто ново. Наравно, ту им се допада сам изглед нашег храма у Резистенцији и од тога све почиње, а наставља се присуством светим Литургијама, упознавањем вере. Православље није присиљавање. Православље је љубав и управо је то оно што желимо да други осете када дођу у цркву и када присуству нашим светим Литургијама – поручује Миловић.

Часови веронауке су само од многих редовних активности за будуће вернике Српске Православне Цркве. Једна од тих активности је и православна радионица која на Велику суботу окупља, пре свега, најмлађе, али и старије генерације. О важности васкршњих симбола, посебно шарања јаја, малишане већ другу годину учи Миловићева супруга, а помажу јој парохијани. – Главни циљ је да се превасходно деци и младима пренесе знање и важност и значење фарбања васкршњих јаја, такмичење у куцању јајима, објашњење симболике боја, али и да им дамо што више техника и начина да се забаве и да кроз забаву науче доста о православљу – наводи свештеник.

Покрајина Чако, друга највећа шумовита област Јужне Америке након Амазона, налази се на североистоку Аргентине, близу границе са Парагвајем, а главни град Резистенција јединствен је у свету по највећем броју уметничких радова на отвореном. Широм центра, по улицама, трговима и парковима, изложено је 660 скулптура, па ово место од 300.000 становника називају и Музејом на отвореном и Градом скулптура. Резистенција је за Аргентину и званично Национална престоница скулптура. – Када је требало да дођем у Аргентину, искрено, нисам ни чуо за провинцију Чако. Онда сам изучио и сазнао да је то срце бивше Југославије где живи огроман број потомака из Отаџбине – открива Миловић.

Додаје да је више деценија духовни живот у Аргентини био сведен на минимум или га није ни било. – Цркве су биле празне, без свештеника. Можда се понекад служила једна света Литургија у току године. Самим тим није било ни познавања Српске Православне Цркве, ни заинтересованих. То се одржавало. Међутим после доласка блажене успомене митрополита

Амфилохија све се променило – прича Миловић. Управо захваљујући предлогу митрополита Амфилохија Свети Архијерејски Сабор Српске Православне Цркве је 26. маја 2011. године донео одлуку о оснивању нове епархије са седиштем у Буенос Ајресу. – Данас имамо одређени клир који расте и развија се, а потомци наши се враћају својим коренима. Уз то има још људи који су заинтересовани за православну веру. Једно потпомаже друго. Култура, традиција, вера. Резултат доброг рада је и одлука градских власти Резистенције да Српска Православна Црква буде уврштена на туристичку мапу. То нам помаже да људи чују за нас, да упознају нашу цркву и самим тим корене људи који су пореклом из Црне Горе и Србије –поручује Миловић.

Признаје и да је овај део Аргентине пронашао њега. Ја нисам тражио овај град. – После две кошаркашке сезоне тражио сам да идем за нечим бољим, али Божја воља је била да останем баш ту и да кроз време упознам чари града Резистенције, културно-историјско наслеђе и да му додам још једну значајну тачку, а то је Српска Православна Црква и овај предивни храм који имамо овде, а сваког месеца га посећује све већи број туриста и људи који овде живе.

Александар Миловић је професионалну кошаркашку каријеру започео у америчкој НЦАА лиги. Тамо је играо против каснијих НБА звезда попут Кевина Дуранта и Џејмса Хардена. – Тачно, играо сам са многим НБА звездама. Колико сам био успешан мој одговор је: Хвала Господу за све, јер на почетку моје каријере успех се донекле мерио по јачини уговора, јачини клуба у коме се игра. Међутим, како човек сазрева може да види да је успех заправо у неким другим стварима вреднијим од новца и славе – признаје. Кошарка га је 2015. године и одвела у Јужну Америку. – Играо сам у пар земаља и клубова и задовољан сам учињеним. Успут сам научио много ствари, упознао девојку, садашњу супругу, формирали смо породицу – каже Миловић.

Признаје да му, као и свакоме ко живи и ради у дијаспори недостаје отаџбина. – Ја сам дете које се подигло на Цетињу, у цетињском манастиру. Навикао сам се да живим далеко од своје породице и земље, али нешто што ме највише веже је Црква. Прво питање када је требало да пређем да играм у Аргентини било је да ли постоји православна црква. То је за њих било изненађујуће – сећа се. Одговор је уследио релативно брзо зато што у Мачагају, у провинцији Чако, постоји једно од најстаријих православних здања у Јужној Америци – црква Светог Николе која је подигнута 1938. године. – Ту сам почео, са тадашњим оцем Бранком Станишићем који је данас и мој кум. Помагао сам му у олтару. На свете Литургије сам ишао и ту, као и

претходно у другим земљама где сам играо кошарку и живео. Али, уз оца Бранка сам све више заволео и Литургију и саслуживање. Он ме је први и увео у олтар цркве. То је постао саставни део мог живота – открива овај свештеник.

Епископ буеносајрески и јужно-централноамерички г. Кирило му је први предложио да једног дана постане свештеник. – У почетку то нисам хтео да прихватим јер никада себе нисам замишљао у мантији, нити да будем свештеник. Али, у разговорима са оцем Бранком и мојим другим кумом, јеромонахом Никитом Вујићем, који је у Аргентини био две године свештеник, одлучио сам да прихватим. Све се склопило Божјом вољом и милошћу. Митрополит Кирило га је 2023. године рукоположио у чин ђакона док се и даље професионално бавио кошарком. – Изузетно сам захвалан на указаној прилици и части – каже Миловић.

[spc.rs](http://spc.rs)